

Però la notícia transmessa per tautes boques, rebia altals alteracions, que ningú ho contava de la mateixà manera.

En l'escaleta del Jutjat, la parella de la guàrdia civil, malcaraada, ensenyava de tant en quant la ciulata a la quinzena, que, amorrada al portal, i empenyent-se, i esvalotada com rusc d'abelles inquietat, se veien amb apuros per a confindre-la.

La carretera amb cara de les festes, semblava gaudir-se d'aquell aixelabreig de poble, despertat de cop del seu tarannà en-sopit. El sol hi queia de ple, un bé de sol de primavera, que s'estenia sense mesura d'una a l'altra banda com acostumat a n'aque-lles desfogances. La canalla desmanegada vinga refregar-s'hi els peus, i arrencar-ne espesa polsaguera, espargida per les carècies barroeres de la marinada, que somoría fins allí es deixava caure amb l'aspecte alegroi de cosa de mar. Un abigarrament de poble l'omplia amb un remoreig de tempestat llunyan; una massa menjada pel desitg de saber, que enà esvanint-se, deixant-la altra volta com deserta, quant el rellotge del campanar per medi de l'espinguet de la campana dels quarts, els n'hi engegà dos per sobre.

Però a l'abandonar-la la carretera, tothom ho feia amb recança. Perquè de cert, únicament s'assegurava que a la Teresina, la guàrdia civil la tenia a dalt, a casa el jutje, i a l'horeu de la Torra per a fer-li autòpsia, amb la camilla, el conduïen a la caseta d'observació.

(Seguirà).

■ ■ ■ VENENT FLORS ■ ■ ■ ■

És orfeneta, púber i virtuosa;
evadint vil lascivia lluita ardida
i duu la panereta atapaïda
de nards, clavells, violeies, llir i rosa.
A un vell, senyor donsvol, carinyosa
ofereix bella flor, que ella encogida
l'hi posa en el trauet del gec junyida
amb ma delicadeta i tremolosa.
L'impúdic, remirant llur formosura,
ovira el fidel retrat d'una mare
que unit a un collaret de perles brilla.
Vera effigie és de la florista pura,
que besa dient-l'hi humil: Perdona'm filla;
és el primer petó d'amor de pare.

D. Daví.